

miilang

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUMI AJALEHT | AASTAST 1925

DETSEMBER 2004

Tuutorid ei pruugi alati olla sõbrad!

Avameelselt tuutorlusest

**Madli
Jaan**

Tuutoriks sobib inimene, kes käib HTG-s 11. või 12. klassis ning soovib aidata oma verivärskeid treffneristidest koolikaaslast koolieluga kohanemisel ja tuttavate leidmisel.

Tuutorluse süsteemi rakendatakse HTG-s juba kolmandat aastat: teoks sai ta juba aastal 2002.

Käesoleval aastal on 70 inimest end vabatahtlikult tuutoriks üles andnud. Mis tähendab, et need inimesed on oma "rebase"-aastal tuutorluse süsteemist kasu saanud ja tahavad nüüd vastutasuks ka teisi abistada.

Tuutorid leitavad, et selle

aasta rebase on nii väikesed ja tuletavad meelde õndsat põhikooliaega, mil seda pisikest õpilaspuru päris palju ringi jooksis. Käesoleva aasta kümendikud pidavat olema ka veidi vaiksemad kui eelmine, aktivistide aastakäik. Samas jälle väidetakse, et "repsid" kipuvad laiama ja tähtsat mängima. Rebaste ristimist võeti kümnendike poolt aga täie tõsidusega ja teeniti sellega üheteistkümnendike silmis plusspunkte.

Kuid selgus ka üldine tendents: tuutorid, kes ise ei suhtunud oma ülesandesse täie tõsidusega, ei olnud enamjaolt ka rebastega rahul. Mõned aga, kes kohu algusest peale suhtlesid uute treffneristidega ja olid sõbralikud, kiitsid pärast

oma hoolealuseid soojade sõnadega. Nagu küla koerale, nõnda koer külale.

Paljud õpilased kirjutasid, et ei kasutanudki otseselt oma tuutori abi, ent hea oli teada, et on selline võimalus. Kooli psühholoogi Kaia Raigi sõnul on see ka üks tuutorluse eesmärke: tekitada õpilases turvatunnet. Ent treffneristid on arenenud: kõige uuem väljalase ehk siis 2004 ütleb, et koolisüsteemiga harjub ruttu ja suuri probleeme ka pole. Rebased räägivad, et tuutorite kaudu on nad leidnud palju uusi tuttavaid, õppinud tundma Treffnerit, mujalt tulnud ka Tartut. Koos on käidud teed joomas ja pidutsemas.

TÄNA LEHES:

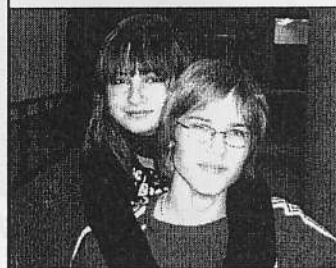
*Minu esimesed meistrikad
(lk 10)*

Eufooria triumf (lk 12)

*Noor ja särav õpetaja
Järveoja (lk 8)*

*Järgmise aasta balli
peremees ja perenaine
(lk3)*

Rohkem koostööd, vähem kibestumist!

Õpilasomavalitsus on kooli esindusorgan, mis peaks esindama õpilaste huve, viima läbi üritusi ja korraldama huvitegevust kooli ning õpilaste tasandil. Käsi püsti, kes teab praeguse ÖOV tegevusest midagi!?

Koolilehe funktsioon kõige muu kõrvalt on teavitustöö, informeerida oma lugejaskonda. Miks mitte ühendada neid kahte struktuuri- ÖOV, kes viib omi plaane ellu ja ajaleht, kes kajastab seda õpilastele? Nii oleks kõigil koolielust selgem ülevaade ja ei tekiks tunnet, et-keegi -kuskil-teeb-vist-midagi.

Ometi, härra president Sven Kukemelk (vt kõrvale) leiab, et ÖOV ei vaja „odavat populaarsust, mida leht neile pakkuda võiks“. Seda eelkõige ilmselt temale ebameeldiva artikli tõttu, mis kajastas ÖOV juhatuse valimisi. (Miilangu oktoobrikuu numbris) Vastupidiselt Kukemelgi väitele, et reportaaž sisaldas rohkelt väärinformatsiooni, võib leht kindlalt väita, et valetsitaate ei olnud kasutatud, pigem jäeti nii mõnigi mahlakm ütlus välja. Just nimelt ajakirjanduseetikast silmas pidades. Seda võivad kinnitada nii kohalolijad kui ka härra presidendi enda südametunnistus.

Kahju, et ÖOV juhatuse ei näe koolilehes oma partnerit. Ma leian, et see on rumal arvamus, et ÖOV ei vaja n-ö promo, ja juhatuse oskamatus ajalehte „ära kasutada“ tekitab hämmingut.

Ma loodan vaid, et vahest veidi krõbedam kriitika mõjus ÖOV tegevusele motiveerivalt. Hoolimata kõigest pakub Miilang jätkuvalt oma koostööd.

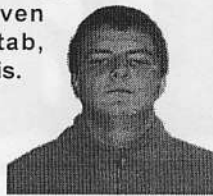
Häid jõule!

Mariliis

Vastukaja

ÖOV president Sven Kukemelk kirjutab, kuidas "Miilang" eksis.

Eelnimetatud artikkel sisaldas suures mahus väärat informatsiooni ning ma üritan selles artiklis kõik need vead parandada. Esiteks oli inimestele sõnu suhu pandud: ehk kasutatud tsitaate lausetest, mida pole iial öeldud. Mina ei kasutanud sõnu, mis olid pandud jutumärkidesse Miilangus ning samuti polnud minu sõnavõtt kõige pikem, nagu seda ajaleht väitis, vaid kõige pikem oli hoopis Pille Rinne kaitsekõne Maarja Pehki eest, kuid see pole sugugi

Pekised jõulud

Rasva Tihane

Kohe alguses tahan ma ühe arusaamatuse ära lahendada. Nimelt arvavad paljud, et mind ei ole suvel siinmail. Totrus, loomulikult olen ma olemas, aga ma olen metsas. Kas mäletate seda kohta – puud, vaikne tihaselaul, hirveke metsalagendikul ja koprapoiss jõeserval? Väga keeruline on kirjeldada, kui raske südamega ma sealt igal aastal lume tulekul lahkun ja külma ning koledasse linna saabun. Veel raskem on mul vaadata oma sisimasse ja tunnistada, mille nimel ma kõike seda teen. Nii tühise, usumatult jäleda, kuid lootusetult ahvatleva ja maitsva peki nimel. Ja mis kõige hullem, pekki ei ole alati. Nendel kordadel, kui pekki napib, ja viimasel ajal juhtub seda liiga tihti, tekib minus vastupandamatu kihk mõelda maailma asjade üle järele. Tavaliselt istun ma Raekoja platsil suure ja surnud kuusepuu otsas ja vaatan, kuidas Emajõgi tühja jookseb. Plinkivad tuled ümberringi tuletavad meelde lähenevaid jõulupühi. Need tuhanded säästupirnid ja jõuluvanad lausa rõõgivad – karmilt ja enesekindlalt – minu väikesesse linnunäkku tänapäevast jõulusõnumit.

tähtis, sest ajaga meil kiiret polnud.

ÖOV pole ebapopulaarne ning jõuetu struktuur, vaid noortemeelne organisatsioon. Meil pole sugugi probleeme populaarsusega ning me ka ei vaja odavat populaarsust, mida Miilang meile pakkuda võiks. Meid huvitavad rohkem inimesed, kes on südamega asja juures, ning neid on meil küllalt, samas toonitades, et aktiviste pole kunagi liialt. See artikkel kokkuvõttes tegi maha kogu ÖOV tegevuse, mis õnneks pole nii nõrk, kui ajaleht seda väidab. Kahjuks oli see mahategev artikkel kirjutatud isiklikke motiive jälgides, mitte aga ajakirjanduslikku eetikat jälgides. Loodan, et ÖOV juhtatusel rohkem sedasorti arusaamatusi ei tule Miilanguga.

Aga tildiselt mulle jõulud meeldivad – kõige rohkem lume ja peki pärast. Tihti on mulle ette heidetud minu lumearmastust. On ju lumi meie talvise tühja toidulaua peamine süüdlane, rääkisid mulle juba minu vanemad. Ma ei teinud neist välja.

Kuuseladvast jõge vaadates lendan ma oma talve kohta väga sooja unenäol tagasi metsa. Välja sellest sopasest kasvuhoonest, kaugemale säästupirnidest. Kaks paari jalajälgi lumisel metsateel lähevad sama teed, nad järgnevad ehtsale tulele, mis soojendab ja heidab varju kõige paremini. Tuli, milles ei ole midagi tehisklikku ja mis põleb nii nende inimeste sisemuses kui ka nende jalge ees. Ning see maitseb peaaegu sama magusalt kui pekk.

Külma Raekoja kohal ärgates tunnen, et olen enda vähenõudliku kõhu korralikult tühjaks unistanud. Esimene ettejääv maha pakub kosutust – ma toksin plekist aknalaua oma pekitükki ja minu hinges on sulaselge jõulurõõm. Kuid siiski, midagi on nagu puudu... Pekiseid jõule!

PS! Kui te nüüd arvate, et Madis Reemanni tõdemus on täide läinud ja loomad siiski räägivad, siis te eksite rängalt. See oli kõigest teie südametunnistus, mis sellist linnulaulu laulis.

Peatoimetaja: Mariliis Vaks

Toimetused: Tanel Palusoo, Mari Kalkun, Mihkel Järveoja, Helen Kirsipuu, Liiri Oja, Kadri Hint, Kadri Inselberg, Kertu Veermäe, Hanna Nõmm, Madli Rohtla, Jaan Kalmus, Anni Jatsa, Triin Arbo

Foto: Pille Rinne, Allan Kahar

Küljendus: Ivo Kund

Juhendaja: Age Salo

Joonistus: Mirjam Laater

miilang

Kui esimene vinn näkku tuleb siis on peoks valmis küll!

Kadri H
Kadri I

Balli peoperemehe ja-perenaise tiitli saanud Inge ja Andris 10. e klassist olid ballist rääkides humoorikas tujus. Võiduni viis neid endi sõnul improvisatsioonilisus, näiteringi töö ja loomulikult tahe võita.

Kuidas on tunne olla balli peoperemehe ja peoperenaise tiitli võitnud paar?

Inge: Äge.

Andris: *Sweet*.

Mida te võidu nimel ette võtsite, kuidas valmistusite?

Inge: Impro, näitering tuli kasuks. Ballile tulles tee peal mõtlesime, kuidas esitada.

Andris: Tantsukursustel käisime kah.

Kuidas hindate konkureerinud paare?

Inge: d klass oli suhteliselt hea. Tüdrukutest oli aru saada, et nad kõik olid üsna närvis.

Andris: Humanitaarid olid ikka üle, tore, et võitsime.

Mis te arvate, mis oli see, mille pärast just teie võitsite?

Inge: Meil oli originaalne esitus, improvoor oli ka hästi, kõik oli super.

Andris: Tantsisime ka priimalt.

Mis oli see, mis otsustas, et just teist saab klassi esinduspaar?

Inge: Põhimõtteliselt me ise tahtsime, pakkusime end. Meid

ei sunnitud.

Otsisite ka väljakutset?

Inge: Kindlasti.

Mis on olnud teie elus riskantseim tegu?

Andris: Läksin ujuma piraajad....ok ei ole. Mina ei tea.

Inge: Ma ei tea pole veel midagi hullu teinud.

Milline on ideaalne

Mida eelistate igapäevaelus kas tossu või kinga?

Inge: Madalaid kingi.

Andris: Tossud, papud on igatahes paremad.

Situatsioon. Elekter läheb ära- tuled kustuvad, muusika vaikib ja teile antakse ülesanne kümme minutit rahvast lõbustada. Mida teete?

Mis peab ballil kindlasti olema? Mis teeb ballist balli?

Andris: Huvi tantsida ja suhelda.

Inge: Õhtujuhid, kes teevad asja huvipakkuvaks.

Mis rolli te enda arvates ballil mängite? Kui olulised te olete? Mis on teie ülesanne?

Inge: Rahvast kaasata, et huvi asja vastu ei kaoks.

Kui vanalt oleks teie arvates sobilik alustada alkoholi tarbimist pidudel?

Andris: No kui esimene vinn näkku tuleb, siis võib küll.

Inge: Mõõdukuse piires...millalgi.

Teie kommentarid järjest levivatele narkootilistele ainetele.

Andris: *Have sex not drugs*.

Inge: *World peace*.

Öelge mõlemad enda kohta kolm iseloomustavat sõna.

Andris. Intelligentne, õpihimuline, hooliv.

Inge: (naerab) *Andrise vastust pikalt*) Mmm...põikpäine, kindlameelne, ambitsioonikas.

Teie soovitusel järgmisel aastal balli peoperemeheks ja -naiseks kandideerivate paarile.

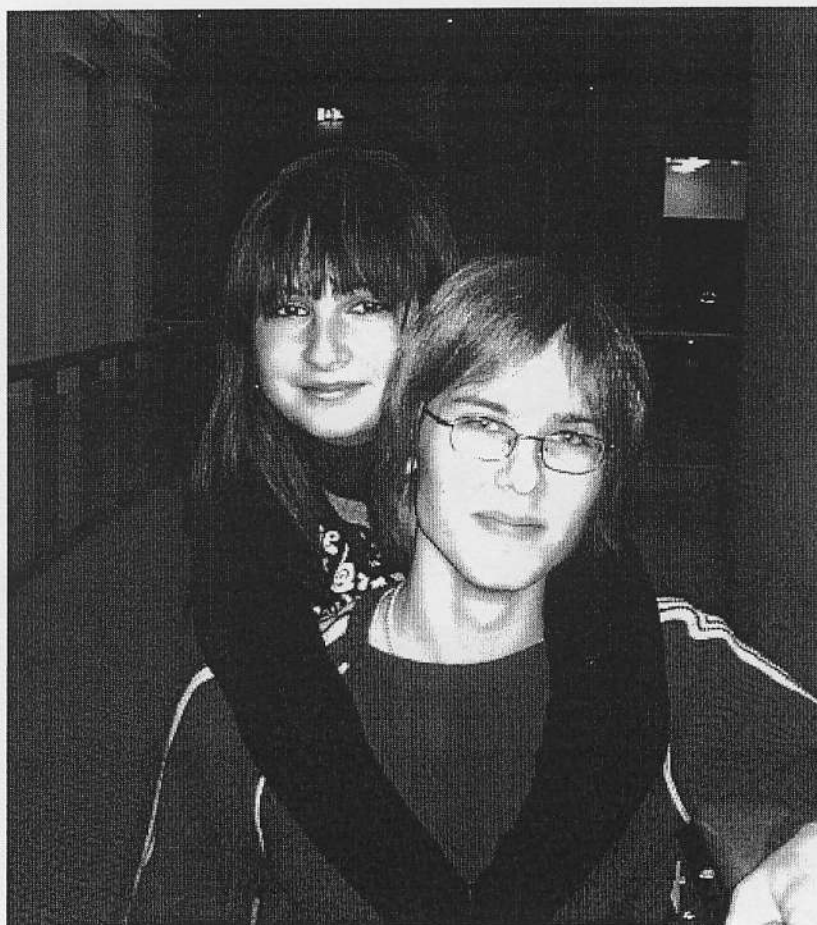
Andris: Peaksid oskama ennast hästi väljendada.

Inge: Improvisatsioonilisust on vaja. Näiteringis käimine tuleks ka kasuks.

Olete juba mõelnud järgmise aasta balli korraldamisele? Mida teeksite paremini?

Andris: No kogu õhtujuhtide osa tuleb suurem.

Inge: Suhtleks rahvaga rohkem, õhtujuhid peavad ka asjale värvi andma. Etteasteid peaks rohkem olema.

balliriietus?

Inge: Meil...tüdrukutel pikk kleit.

Andris: Poistel ülikond ikka.

Kas ballid hakkavad jääma hääbunud üritusteks, mis on juba praegu asendunud diskode jm. pidudega?

Inge: Võrreldes keskajaga jah.

Andris: Jah, sest tänapäeva noori huvitavad ainult joomapeod.

Andris: (muheledes) Hakkan karjuma. Laulma hakkaksime, rütmi lööma.

Inge: Ma ei tea. (naerab) Võtaks taskulambi.

Mis on kõige hullem asi, mis ballil valesti minna saab?

Andris: Kui ballikülalised on purjus.

Inge: (naerab tükk aega) Kui keegi hakkab jälle spagaati tegema.

Koletar ja Kaunitis

Kertu

Väike ja kurb, kuid sisemiselt ilus ja tore Kaunitar on enampakkumisel. Ahjaa, seitsme maa ja mere taga. Kas ei ole kedagi, kes sooviks temaga ballile tulla? Mõni kurtum peastpõrunu ikka? Looda sa, naiivitar! Olgu, kes ei pinguta, see ei saa!

Kaunitar pingutab, nuputab ja nuputab. Vaatab, et roosilgi juba õied kukkumas. Paanika! Ennää, seal ju Tormi! Tormi on t o r e klassivend, kes on nii võrdmõtteküllane, et teda võib vast Koletise rolli üheks õhtuks paluda. Ongi nõus? Pole võimalik! Ei, aga nii ei saa! Muinasjutt ei saa ju v e e l lõppeda! A n n a andeks, Tormi, aga pean Sulle ära ütlema. See oligi

tegelt lihtsalt sõbralik tõgamine ju! Sa oled solvunud? Ma olen kes? Mõrd ja korviandja? See pole ju muinasjutuline. Nii palju siis sõbralikust tõgamisest. Lähen otsin parem edasi.

Masendav, ball ju peaaegu käes. Oleksin pidanud Tormiga leppima. Jumal tänatud, seal on mu neli toredat sõpra! Elu on

jälle võimalusi ja vikerkaart täis. Kuidas siis Teiega täna lood on? Minuga ballile ei sooviks keegi tulla? Mul üks koletis puudu. Tegelt ka tuleksite? Ei-ei. Nii ei lähe. Ma olen ju kõigest sisemiselt ilus ja tore Kaunitar, ärge olge nii ruttu nõus. Kahjuks ei tule ma Teiega ka. See oligi tegelt niisama küsitud! Lootusetu..

Oi, Taavi! Taavi tuleb kindlasti, tal see Koletise roll

Kaunitari ballile viia! Ära muretse, Kaunike, kui keegi ei tule, siis ma ikka tulen. Aitäh, Allan, Sa oled tore, aga ma ei vaja säärast lohutamist. Lähen otsin parem edasi.

Appi, äkki Allan mõtles seda tõsiselt? Ei usu, ta on niisama tore. Paistab, et Kaunitar veedab balli herneteral magades. Läheks sööks vahelduseks. Tatja söömas? Lahe. Tsau, ma tean, et Sa ei

istub mu taga. Paluda teda või mitte? Las Mirko küsib, Kaunitari roll on ju tagasihoidliku iseloomuga. Enamasti. Mart kogeleb, peab vist vahele segama. Mart, tegelt Sa ei pea tulema, ausalt! Palun ära tule, sest Sa ei ole ju Koletise moodi. Naerame nüüd pealegi kõik seltsis lõbusalt. See läks napilt.

Liiri, palun tule ballile. Käi metsa, Kaunitar, ma ei ole

Ära muretse, Kaunike, kui keegi ei tule, siis ma ikka tulen

päris käpas. Böö, Taavi, kas Sa ei sooviks Kaunitari ballil saata. Jajah, seda seitsme maa ja mere tagant. Ei? Miks? Sa võiksid ju nõus olla. Või et juba kokku lepitud? Ei ole? Sa lihtsalt tead mu eelnevaid korviandmisi juba, jah? Masendav. Ega ma siis Sulle ei oleks ju nii teinud...vist.

Allan, keegi ei taha naiivset

tea mind, aga tule minuga ballile. Ei tea, ma ei lähe üldse vist. Olgu, pole hullu. Olekski imelik, Sa pole Koletise vääriline.

Ajalootund. Kas ajaloos ei olnud mingit Koletismeest, kelle saaks siia sajandisse tuua, soovitatavalt ballile? Paremini hakka õpetajalt küsima. Mart

Koletis! Aga Sa ju käid näiteringis. Ei, siiski, ma ei taha ballile minna. Mõistan, Sa ei taha meie sõprust ära rikkuda. Olgu pealegi.

Villem kuidas Sul muinasjutt edeneb? Ei edene. Mul ka mitte. Meil on nii palju ühist! Lähme koos? Nõus? Lahe, seda polnudki ammu kuulnud. Muuseas, sa oled Koletis...

Sinu nimi on minu nimi, nii heas kui halvas

Mari Kalkun

On tavaline esmaspäeva hommik, sellise parajalt sinise esmaspäeva, mil ärkamisega on tõelisi raskusi. Istun bussis, kui keegi vanem meesterahvas püüab minu unemaailma rahu rikkuda. Kuigi pole tavaline, et võhivõõrad kõnetama kipuvad, ei pööraks ma mehele erilist tähelepanu, KUI MITTE...

... kui ta mitte ei osutaks värskes Postimehes, mida ta käes hoiab, minu nimele. Hämming äratav mind silmapilkselt. Kust ta mu nime teab? Miks on mu nimi ajalehes? Silmad liiguvad mööda ridu kiiresti edasi, taipan, et minu kõrval istuv mees räägib innukalt suhkru hindadest, millega on seotud ka TNS Emori projektijuhi Mari Kalkuni tsitaat lehe ülaservas. Muigan ja pomisen vanamehele kaasa noogutades iroonilise märkuse maailma ebaõigluse kohta.

Pärast kodanik Mari Kalkuni ülesastumisi Eesti meedias on mitmed minu väheinformeeritud sugulased minu isa rõõmustanud telefonikõnedega, mille põhisisuks on imestus selle üle, et ma juba ülikooli olen ära lõpetanud. Tähelepanu missugune!

Selle juhtumi järel tekkis mul huvi – kas ma olen ainus, kellel seoses nimekaimuga kummalisi olukordi on tekkinud? Tuleb välja, et ei.

Kiri Hollandist

Ühel päeval saab meie kooli õpilane Astrid Punt kirja Hollandis elavalt naiselt, kes kirjutab oma elust ja

perekonnast ning lisab ka oma pildi. Allkirjana kirjutab aga: Best wishes, Astrid Punt.

Kui suur on tõenäosus, et keegi samanimeline inimene hoopis võõralt maalt satub juhtumisi oma nimekaimu aadressi peale ja otsustab kirjutada? Vist mitte kuigi suur. Astrid peab kõige naljakamaks seda, et Hollandi Astridil on samuti punakad juuksed.

Väljavõte 2004. aasta 11. novembri Eesti Ekspressist

Enda surmakuulutus

Kui õpetaja Age Salo keskkoolis käis, leidis ta lehest surmakuulutuse, milles kadunukese nimi klappis tema omaga. Manalateele oli läinud vaid 2-aastane Age Salo, meie silmis tõelise Age Salo nimekaim.

„Hirmu tunda või sellepärast rohkem surmast mõelda – ei, seda ei olnud. Ja pigem valdas mind hämmastus, mitte hea meel selle üle, et minu nimi on lehes,” märgib eesti keele ja kirjanduse õpetaja ja arvab, et see oli peen kokkusattumus.

Politsei jahib

Treffneri abiturient Taavi Lepik sai mõni aeg tagasi kirjaliku kutse eeluurimisele. Suur oli tema üllatus, kui teda süüdistati varguses, kuigi noormees enda teada varastamisega tegelenud pole.

“Ah, mingi jama oli. Mina sain

kutse eeluurimisele, kuigi mind polnud sellel ürituselgi,” meenutab Taavi. Pärast kutse saamist läks ta politseisse ja seletas asja ära. Küsimusele, kas politsei alibit ka nõudis, vastab Taavi, et teisel Taavil oli ka enne probleeme ja pealegi... (pilgutab silma) on meie Taavil politseis tutvused.

Kaskede abielu

Meie füüsikaõpetaja Märt Kask meenutab aga aastatetagust lugu sellest ajast, mil ta Treffnerisse tööle tuli.

Kuidagi juhtus nii, et Märt Kask ning Eeva-Eili Kask sattusid üritusel ühte lauas istuma ja loomulikult ka juttu vestma. Mõlemad olid uued ja noored õpetajad. “Pärast peeti meid mitu kuud abielupaariks,” muigab füüsikaõpetaja.

See oleks kurioosne humanitaari ja reaali liitumine küll, kui ajaloo- ja füüsikaõpetaja paaris oleksid!

Mida kõigest eelnevast siis järeldada? Esiteks, tihti ei ole meeldiv teada, et mina polegi ainuke omataoline, vähemalt mitte nime poolest. Samas, nagu vanarahvas juba arvas, ega nimi meest ei riku ka. Teisest küljest võib selline topeltnimendus kätte juhatada ka mõnevõrra ootamatuid, ohtlikke, vahest hoopis humoorikaid niidiotsi.

Tõnu Õnnepalu rääkis kirjanikerassi elust

10. novembril käis meie koolis kirjanik Tõnu Õnnepalu, et tutvustada kirjandusmaailma ja sulesepa elukutset kõigile kirjandushuvilistele õpilastele.

Tuli välja, et kirjanikud ei olegi mingit teist rassi inimesed, kellede pead alati ideedest, juttudest kõmisedavad. Vahepeal kirjutavad ka nemad äärmiselt kehve romaane, mille nad hiljem ise ära viskavad. Õnnepalu võrdles kirjutamist ka musitseerimisega, kus loeb see, kas annet on või mitte, kuigi kirjutada oskavad justkui kõik: sellele pööratakse kooliski rohkem tähelepanu kui laulmisele. Õnnepalu arvas, et igal ajastul on omad probleemid ja alati leiab midagi, millest kirjutada. Praegu kirjanikul romaani pooleli pole, kuid kirjutab tellimustöid erinevatele ajalehtedele.

Kallis jõuluvana!

Kovantunturis kus hang kõrgem kui inimene, on vist raske 'ette kujutada sellist jõulukuim ilma nagu meil süü - sajab juba mitmeid päeva vihma ja lumest pole enam jälgegi alles. Seepärast oleks tore, kui saaksid kaasa tuua mõnusa talveilma, et oleks palju päikest ja parajalt lund. Siis saaks käia suusatamas, kui vaid suusad selle talve veel vastu peaksid. See on küll vihje tulevaks aastaks.

Mul on veel üks soov ja see on täiesti asine. Äkki saaksid meie koolile ära tuua ka koolitusloa, mille nimel on vähemalt 10 aastat vaeva nähtud - tööd tehtud. Hea oleks muidegi, kui sellel on T. Maimetsa allkiri.

Jään ootama,

Ott

PS üks 5. a. Eva Lüsi kodus, Võrus, tahaks ka kangesti teada, kuidas päkapikud ennast koos kommidega akna vahelt sisse pressivad ja mul on tõsisel viisil raskusi selle nähtuse lahtiseletamisega. Äkki on Sul mõni vettpidav teooria?

Kuidas füüsika jõulud pihta pani...

Kertu

Nii ilus päev: lund sajab ja kõik riided on märjad. Jõulud juba ukse ees ja inimesed on rõõmsad. Ma oleks ka veidike optimistlikum, aga hetk tagasi juhtus üks kummaline lugu.

Istusin meelirahustavalt kodus ja mõtlesin, et peaks enda mittehumanitaarset aju treenima. St minus leiduvale reaalsele lihaseid kasvatama. Kui ma olin defineerinud läbi kolme filosoofiaõpiku, mis on füüsika, hakkasin pihta. (Kuna jõulud on tulemas mõtlesin asjale läheneda vastava külje alt.) Leidsin teksti, mida algul, ma vannun, ei tahtnud uskuda. Aga siis jäi mu hajameelne humanitaar magama ja reaaltõestas: Jõuluvana ei ole olemas!

Andke andeks, aga paberi ja reeglite vastu ma ei saa. See tõestati mulle ära läbi kõikide asjade maha tegemisega, mis on jõuluvanaga seotud. Näiteks tuli välja, et ükski teadusele tuntud põhjapõdraliik

ei ole võimeline lendma. Kas see oli nüüd füüsika? Igatahes on ka Rudolf kõigest linnalegend.

Aga asjast lähemalt ja vist ka teaduslikumalt. Kui välja jätta kõik muhameedid, juudid, hindud ja budistid, siis peab jõuluvana keskmiselt "teenindama"

91,8 miljonit kodu, mille tegemiseks on tal aega 31 h arvestades ajavõndeid ja idast läände liikumist (seda on eriti keeruline mõista). Seega jääb taadil iga korstna kohta aega vaid üks tuhandik sekundis! No selle ebaloomilisusest sain minagi aru! Ja see omakorda tähendab, et Jõuluvana peab liikuma kiirusel 1040 km sekundis. Ja see vist ületab helikiiruse üle kolme tuhande korra! Issand. Kui keegi räägiks sel kiirusel, siis vist jõuaks tema jutt ka rutem

kohale. Huvitav. Üks naljakas tähelepanek oli ka see, et kogu see kraam saanil koos tüseda taadiga kaaluks kokku nii palju, et seda jõuaks üheskoos vedada vähemalt 214 200 põhjapõtra (kelle maksimaalne jooksukiirus tänapäeval on veel piirdunud 24 km tunnis). See moodustab kokku aga veel raskema lendava objekti ja selle liikumine eelmainitud kiirusel tekitaks sellise

õhutakistuse, et hõõrdumine vastu põtru kuumutab neid sel viisil, et saani vedavate põtrade esimene paar absorbeerib sellest tulenevalt 14,3 kvintiljonit J energiat sekundis kummagi põdra kohta (selle ma lihtsalt kirjutasin maha, andke andeks). Kokku peaks see

tähendama igatahes seda, et (nõrganärvilistel mitte lugeda) kõik põhjapõdrad süttiksid. See pole tore. Pealegi minu loogika järgi aurustuks terve põdrarakend 4,25 tuhandiku sekundi jooksul ja meie siiani eksisteeriv taat surutakse samal ajal vastu saani seljatuge inertsijõuga, mis ületab Maa külgetõmbejõu 1750006 korda. Jõuluvana, kes kaaluks umbes 125 kg, ei peaks vastu jõule, mis on võrdne massiga 21 575 075 kg. Aga see oli kõigest minu järeldus. Olgu, ei olnud, sealt paberilt lugesin.

Kokkuvõtteks oli seal mainitud, et isegi kui Jõuluvana kunagi proovis jõuluõöl lastele kingitusi tuua, siis enam ta selleks suuteline pole. Ma sügavalt loodan, et selle kõik olen ma suuteline kunagi, kui ma olen kuulus teadlane, ümber lükkama, aga seni pean ma jõulude teistest imedest sama kõvasti kinni hoidma kui kõik selle artikli lugejad. Andestage mulle või siis neile teadlastele, kes ei julgenud enda nimegi mainida teoreemi all. Kas nüüd mõistate mu tusatuju?

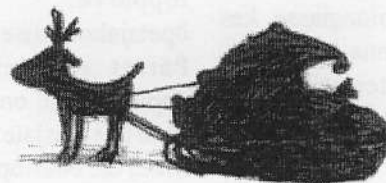
Kolme Kooli Liit tegutseb taas

Anni

11. novembril alustas taas tegevust Tartu Kolme Kooli Liit, mille eesmärgiks on alustada ürituste korraldamist Tartu noortele.

11. novembril kohtusid M. Härma, M. Reiniku ja Hugo Treffneri gümnaasiumi õpilasmavalitsuste esindajad meie kooli ruumides, et taas käivitada ühine tööprogramm. Arutati eelkõige eelmise T3 saavutusi ning aastaplaani. Alustati uue aastaplaani

valjatöötamist. Põhiprobleemiks kujunes pea olematu eelarve, kuid selle arutamine lükati järgnevasse koosolekutesse. Kohtumise keskseks teemaks oli töögruppide loomine ning nende käimalükkamine. Kolm töögruppi, milleks olid spordi-, pidude, ja avalike suhete töögrupid jaotati vastavalt Treffneri, Reiniku ja Härma vahel. Igast koolis võib ühes töögrupis olla kaks inimest. T3 hakkab koosolekuid korraldama iga kahe nädala tagant ning koosolekud toimuvad erinevate koolide ruumides

Monika Järveoja orienteerub igas olukorras

Mariliis

Monika Järveoja tundub olevat küll meie kooli kõige armsam õpetaja. Alati rõõmus, abivalmis ja „vehkeb seal tahvli ees ikka hingega“, nagu nii mõnedki leiavad. Oma tööst, elust ja huvidest soostus ta Miilanguga vestlema oma sünnipäeval.

Te olete eesti keele ja kirjaduse õpetaja, ometi olete ise lõpetanud reaalkallakuga klassi.

See polnud muutus, sest füüsika –matemaatika eriklassi astudes ma teadsin, et füüsikut, keemikut, matemaतिकut minust ei saa, aga Põlvas, seal kus ma koolis käisin, oli selline traditsioon, et reaalklass oli kuidagi motiveeritum. Seltskond oli tore.

Nii et eelistate ikkagi humanitaaraineid? Jah, kindlasti.

Aga kuidas suhtuda sellesse, et Tartu ülikool tahab ühe eksamina matemaatikat, kui astuda filoloogiateaduskonda.

See on nüüd konkreetselt soome-ugri filoloogiasse, kes soovib aga minna kirjandust, rahvaluulet, teatriteadust õppima, siis seal seda ei nõuta veel.

Et seal keelepoolel matemaatikat nõutakse, sellesse ma suhtun hästi, sest keelel kui struktuuril on väga palju ühist matemaatikaga.

Te olete pärit Põlvast. Nagu

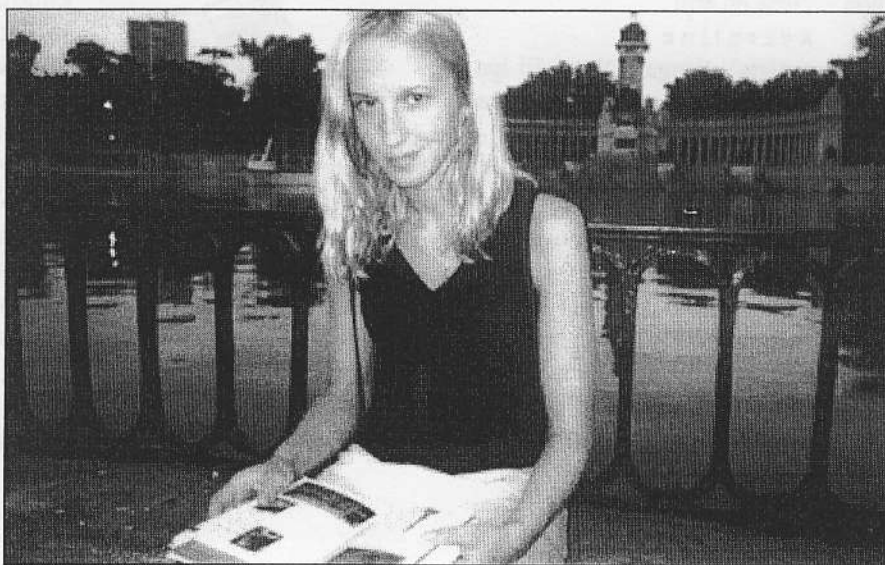
paljud treffneristid tulevad mujalt Tartusse kooli, tulite teie siia ülikooli. Mismoodi mõjus teile suuremasse linna tulek?

Tulin väikelinnast, mitte päris maalt. Põlvast siis, alla 7000 elaniku. Ei mõjunud nii, et elumere lained üle pea oleks lõõnud, kuidagi hästi valutult. Ma elasin esimesed kaks aastat ka ühiselamus, kolmekesi väikeses toas ja ühest küljest oli see muidugi raske, teisalt aga aitas sisse elada. Peale selle, Põlvast Tartusse on nii vähe maad, ma olin varem mitmeid kordi Tartus käinud ja siin pikemalt olnud isegi.

väike töökoht Põlva Ühisgümnaasiumis. Andsin ainult kirjandust ja siis päris väikestele, 6. klassile. Siis ma käisin vahepeal Soomes, olin vahetusüliõpilane Tampere ülikoolis. Kui tagasi tulin, siis lõpetasin ülikooli ära ja õpetajakoolituse ajal olin Lähte Ühisgümnaasiumis.

Millises koolis enim on meeldinud?

Nad on kõik väga erinevad, sest Põlva Ühisgümnaasiumi ma läksin kui oma kodukooli tagasi. Astusin õpetajate tuppa seekord siis õpetaja, mitte enam õpilasena. Põlva

Kuivõrd olete te nüüd veel ülikooliga seotud?

Praegu olen teinud küll lõpparve. Lõpetasin õpetajakoolituse aastal 2003. Pärast seda ei ole edasi õppinud. Mul on tunne, et ma pean ühele asjale keskenduma. Ma ei ole edasiõppimise mõtet maha matnud, aga siis ma peaksin töö pooleli jätma. Pausi tegema.

Kus te olete varem töötanud?

Ülikooli ajal oli mul pool aasat

Ühisgümnaasiumil on ka kindlasti omad plussid olemas, aga kuna ma olin seal viie tunniga kolmel päeval nädalas, siis ma ei jõudnud sinna sisse elada ja see ei olnud ka muidugi eesmärk. Lähte suurim erinevus on see, et seal on ju ka algklassid ja põhikool Treffneri klassikalise gümnaasiumi kõrval. Ainult gümnaasiumi klassides õpetamine meeldib mulle, sellepärast et ma vähemalt loodan, et ma saan enamiku aja tegeleda õpetamise, mitte niivõrd korra hoidmisega.

Tuleb teil siiski sellega palju vaeva näha?

Oleneb klassist, aga vahepeal olen ma jah korralvalvur-vangivalvur. See ei meeldi mulle üldse.

Kes te võiksite veel olla, kui te poleks õpetaja?

Olen mõelnud, ent samas ei saa ma anda garantiid, ma ei ole ju niimoodi korralkult ühtegi teist tööd teinud. Ainult ülikooli kõrvalt mingi aeg olin Toomemäel rahvusarhiivis, sisestasin andmeid. Ja lastelaagrites olen suvel olnud treener-kasvataja. Kui ma teeksin midagi muud, siis ma tahaksin kindlasti töötada inimestega, see kõlab labaselt natuke, aga -suhelda inimestega. Selline ainult kirjutuslaua taga istumine mulle ilmselt ei sobiks. Ma arvan, ma ei tea täpselt. Loomulikult olen ma mõelnud, et mis oleks, kui oleksin ajakirjanik või või... no vahel tulevad ka hullud mõtted, aga mis oleks kui... (pikk paus)...kui oleks lavastaja. Need

olid ka sellised lapsepõlvemõtted, aga ma pole hiljem enam väga konkreetselt unistanud.

Kelleks te siis lapsepõlves saada tahtsite? Või oli õpetajaamet kuidagi ammu selge?

See ei olnud ammu selge, ma teadsin, mida ma tahan õppida. Teadsin päris täpselt, et tahan õppida kirjandust, aga ma ei mõelnud, et tahan saada kirjanduse õpetajaks. Mind lihtsalt huvitas see aine ja ma mõtlesin, et ma ei tee lõplikke

nii metsas kui koolis

otsuseid, et vaatan. Ja õpetajaametiga on kindlasti nii, et sa pead lihtsalt proovima ja siis selgub, kas see sulle sobib. On väga raske enne kodus ära otsustada, et ma hakkan õpetajaks. Ilmselt peab õpetajaks ka arenema.

Kas teil esineb ka selliseid n-ö kutsehaigusi, et loete hommikust lehte, marker kirjavigade jaoks hakkamas. Või parandate inimesi nende kõnes?

Oma igapäevaelus ma proovin seda mitte teha, varsti ei tahaks keegi enam minuga suhelda. Loomulikult, kui mina olen mingil alal tugev, siis ma ei pea seda demonstreerima, teisi ennast halvasti tundma panema. Ma ei taha, et keegi

imestunud, et see fakt teada on). Ilmselt Tartu on nii väike linn, et miski ei jää saladuseks! Ma olen üliõpilaskorporatsioonis Amicitia, läksin sinna kolmandal kursusel ja seal on liikmeks olek eluaegne. Korporatsiooniga ma olen seotud, aga loomulikult mitte enam nii tihedalt. Ma kavatsen nüü kohe-kohe minna ka vilistlaseks, siis jääda lihtsalt selliseks vanaks burõiks, kes käib vahepeal noorusaegu meenutamas. Ülikooli ajal olin ma aga päris aktiivne ja see võttis oma aja. Praegu aga, kui aega jääb, siis ma tegelen spordiga. Tegelikult gümnaasiumi ajal tegin ma päris tugevalt sporti, orienteerumas käisin. Kuni

viibimne ja hästi kiiresti kõndimine mulle meeldib.

Silmapaistvad tulemused orienteerumises?

No ma ei tea, kas Eesti meister on silmapaistev tulemus, aga ma olen olnud mitmeid kordi omas vanuseklassis.

Te mängite ka saalihokit Mhmh.

See on vist õpetjate hulgas populaarne mäng?

On küll! Ja kui ma tulin eelmine aasta uuea siia kooli, siis see oli väga hea viis sisse elada.

Palju te võtate osa Tartus toimuvatest festivalidest, üritustest?

PÖFFist olen ma snimaani küll alati osa võtnud, selle aasta kohta ei või lubada, praegu on töökoormus päris suur. Mul ei ole ka silma jäänud selline film, mida kindlasti tahaksin vaatma minna, ilmselt ei ole ma ka ise seda kontakti nendega väga otsinud. Eelmine aasta käisin vaatamas „Dogville“i. See jättis mulle nii sügava mulje, et läksin seda vaatama ka Tallinnasse. Ma ei vaata filme tavaliselt kaks korda, see on nüüd küll üks väheseid.

Muusikakontsertitel käin vähem, aga nüüd ma olen avastanud enda jaoks vanas eas balleti, modernballeti. Aga võibolla ka sellise klassikalisema, et ma olen näinud ära kõik viimased Mai Murdmaa balletilavastused ja avastanud enda jaoks tõesti, et ballett on väga huvitav eneseväljendusvorm. Ma poleks uskunud, et see võib mulle meeldida, aga ma püüan end selles punktis hoida nüüd. Draamaetendused niikuinii. Ooper, operett – need vähem.

Kuidas te kujutate end ette tulevikus, töötate te veel siin koolis?

(Naerab) Nii palju on mulle küll elu õpetanud, et väga palju ei tohi ette planeerida ja tuleb suhtuda oma ellu sellise põnevusega, et vaatan, mis juhtub. See ei tähenda, et olen kõrvaltvaataja ja oma elu ei juhiks, aga püüan olulistest võimalustest mitte ära öelda või neid mitte välistada. Nii et võib-olla, aga võib-olla ka mitte.

Millised oleksid märksõnad kümne aasta pärast?

(Naerab) 36! (Mõtleb kaua) Ma loodan, et ma pole paigale seisma jäänud. Ma tahan olla ka 36-aastaselt avatud silmadega ja suuta jätkuvalt üllatuda.

minuga niiviisi käituks. Ei, inimesi ma ei paranda, kui siis mõnikord kasvatuslikul eesmärgil. Aga kui ma loen ajalehti ja näen vigu, siis loomulikult ma registreerin nad, ma ei hakka küll parandusi tegema, aga ma salvestan nad endale.

Aga millega te tegelete väljaspool neid seinu? Te kuulute ju ka korporatsiooni?

Jah, kuulun küll (siiralt

kümnenda klassini võin öelda, see oli peaaegu sama oluline kui õppimine. Ma investeerisin sinna palju aega, jõudu ja tegin seda tõsiselt. Siis aga vaatasin, et päris tippspordilaseks saada ei taha ja võtsin natuke vabamalt. Aga selline spordipisik, orienteerumispisik on küll sees. Ma kuulun ka Põlva orienteerumisklubisse Kobras ja suvel ikka tegelen sellega, kui vähegi võimalik. Nüüd viimastel aastatel aitan võistlusi korraldada. Ja selline looduses

Milline õpetaja on Monika Järveoja?

Pille:

„Hullult tubli tegelt, ta näeb rohkem vaeva kui paljud teised. Väga pühendub oma tööle ja paljundab meile neid lehekesi. Ta tõesti tahab meile seda selgeks teha, kuigi me oleme hullud rotid.“

Laura:

„Nii tore! Armas selline.“

Milline kolleeg on Monika Järveoja?

Õp. Toomas Jürgestein:

„Äärmiselt töökas, vaikne, jõuab igale poole. Ikkagi esimesi aastaid õpetaja ja teeb...noh minu meelest fantastiliselt head tööd. Ühesõnaga, noh ma ei taha ainult ülivõrretes kõnelda, aga jah väga meeldiv kolleeg.“

Milline õde on Monika Järveoja?

Mihkel Järveoja:

„Noh õena on ta päris hea, vahel on selline kangekaelne, aga muidu on tore.“

Õnnejumal armastab meid rohkem!

Liiri

Ja ma ei maganud ja ma ei sõõnud ja ma ei tahtnud VÄIDELDA PROFFIDEGA! Aga ma pidin, sest Eesti väitlemise meistrivõistlustele tahtsid tulla ka vanad kalad ning kahjuks oli see seaduslik. Üritasin olla optimistlik ja sisendasin endale liiga kulunud ütlust: tähtis on osavõtt, mitte võit! (Aga isegi mu „sisemine mina“ naeris mu välja). Et kõik saaks mulle täiel rinnal kaasa tunda, mainiksin ära ka turniiri teema: „Euroopa Liidu põhiseaduslik leping tuleks panna rahvahääletusele“. Meistrivõistluste esimene etapp leidis aset Järva-Jaanis. Pärapõrgu. Aga väga tervistav aura on sel linnal: bussist välja astudes tungis ninna Järva-Jaani hõng, mis mu enne pingelist kahte päeva vähemalt hetkeks maha rahustas. Siis aga algas esimene voor ja ma sattusin jälle paanikasse: meie vastas oli poistevõistkond Roc al Mare koolist. Õnneks oli minu hirm asjatu: peale olen-lahe-suhtumise polnud poistel kohtunikule midagi pakkuda,

seega me VÕITSIME! Milline rõõm! Ei leidunud vist ühtegi inimest, kellele ma poleks seda (algaja?) õnne kuulutanud! Järgmise vooru paaride väljakuulutamine tõi mu jälle maa peale tagasi: meie vastasteks olid taaskord poisid, seekord aga härmakad. Juhtus midagi jubetoredat: me võitsime jälle! Rahulolu oli piiritu. Kolmas voor viis meid kokku teise Härma noormeeste võistkonnaga. Selles väitluses tundsin ennast kõige kindlamalt, kuna ühe Treffneri tegija-väitleja sõnad: „Te saate hakkama! Te teete neile vabalt ära!“ kajasis mu kõrvus. Nii ka läks. Naeratus muutis laiemaks ka ühe väitlusässa südamest tulnud ohe: „Te võitsite! Ja veel HÄRMAT!“ Jõudis kätte impro-voor (teema saadakse kätte tund enne väitlust), mille teemaks oli „Rate.ee on saatanast!“. Meie jaatasime. Üle pika aja ma tõesti uskusin tegelikult ka, mida räägin. Ja kui oponentide viimane kõneleja lõpusekundite jooksul ütles lause: „Vägistamine tõstab ka Eesti iivet!“ ja kui kohtunik selle

peale peast kinni haaras, taipasime, et SEE on jälle juhtunud. Olin kui kõrvust tõstetud. Öhtu ja öö möödusid ruttu koos räppimise (väitlejate teine leivanumber, muide), võrkpalli, iluvõimlemise, pingpongi ja tantsimise ning pärnakate puhul maffiamänguga. Tartlased, eelkõige aga treffneristid väidetavalt viimast ei mängi, kuid tegelikult see nii ei ole. Hilistel ööetundidel leidis ka kinnitust väide, et väitlejad on truu ja väsimatu rahvas: nimelt toimus ööväitlus! Oma tühjenenud kummimadratsitele heitsime alles varahommikul.

Vannun, et mu järgnev hommik algas koos 6 erineva mobiili äratuskella helinaga. Järeldasin, et väitlusrahvas armastab täpsust. Hambad pestud, piim joodud, seadsin enda jälle Euroopa Liidu teema lainele, mis osutus masendavalt raskeks. Veel rusuvamaks osutus teade, et algamas on vennatapp: nimelt olid viiendas voorus meie vastasteks treffneristid. Väitlus oli uimane kuni kohtuniku otsuseni: me tegime seda jälle! Ja me saime

poolfinaali! Mul hakkasid käed värisema. Meie ülihoolitseva juhendaja kallistus ja kõigi tunnustav jutt „Te teete siin ajalugu!“ julgustas mind, aga ainult hetkeni, kui astusin klassi, kus poolfinaal toimuma pidi. See oli puupüsti rahvast täis! Korra mõtlesin isegi põgenemise peale. Sundisin ennast aga maha istuma. Kõik toimus kui läbi une. Vastaste juba kolmeaastane väitlemiskogemus kohutas mind sama palju, kui nende kummaline mõõgarituaal (Peast käis läbi mõte püsti karata ja öelda: „Vägivald pole lahendus!“). Oma viiest kõnelemisminutist ei mäleta ma aga midagi peale selle, et juuksed jäid kogu aeg ette. Ja me kaotasime.

Finaalis kohtusidki „mõõgavõitlejad“ ja meie oma kallis HTG5. Seekord jäid napilt peale küll mõõklejad, kuid pange tähele: järgmisel korral tuuakse ka Hugole võit! Ja selle loo moraali on, et ärge iialgi alahinnake algajaid, sest õnnejumal armastab meid kindlasti rohkem kui teid!

“Minge sinna vahele ega need ju midagi ei tee!”

Ehk lugu sellest, kuidas ligimesearmastus pole meie kooli prioriteet number üks

HOIATUS! KUI TE EI LÖPETA, LEIATE JÄRGMINE KORD OMA PILD SIIT

**Liiri
Hanna**

On neljapäev. Kell on 10.34. Lõppemas on järjekordne väga informatiivne geograafia Üllega. Klass on rahutu ja äärmiselt stardivalmis: kohe saab süüa! Ent siiski mitte... Üllel on meile veel palju öelda. Kõlab Vivaldi viiulikontsert ja 36 inimest tormavad meeleheitlikult ainsa väljapääsu poole. Uks paiskub valla ja mõnekümne sekundi pärast on esimesed õnnelikud jõudnud sööklasse. (Trepijooksus on kindlasti jälle uued rekordid püstitatud).

Rahvasumm jaguneb kohe kaheks: targad, kes on taibanud osta endale erksavärvilised talongid, joonduvad kohe paremale ja natuke vähem nutikad peavad leppima vasakpoolse järjekorraga.

Köögijumalanna on meid täna õnnistanud (või vähemalt tundub see alguses nõnda). Me oleme saavutanud ihaldatud ja auväärseid 4. ja 5. koha. Elu on ilus, täna on lootust kalapulgad enne tunnikella ära lõpetada, vaatamata sellele et esimesed 7 minutit teenindatakse vaid

talongiomanikke.

Õeldakse, et lootus sureb viimasena. Aga seekord viskab ta oma sussid ikka liiga varakult püsti. Nimelt siseneb külmisest uksest sööklaraha jaoks juba teada-tuntud (ja pehmelt öeldes mitte just väga armastatud) “Kuldne Kolmik”. Kaks Blondi + Brünnett asuvad kohe asja kallale. Sujuvalt libistavad nad ennast järjekorra etteotsa, jättes enda selja taha nüüd juba paarkümmend näljast nõrkemas koolikaaslast. (Seda, kallid lugejad, nimetatakse TRÜGIMISEKS!)

Ja läheb lahti. Meie Kuldne Trio ei hoiata ennast tagasi - tuttav fraas “Kaks naturaalselt □nitslit ja siis veel...” kõlab vähemalt kolm korda. Ka oma sõpru ahvatlevad nad halvatele. Meie üllatuseks osutavad kolm paari sõrmi meie suunas ja kõrvus kajab kurjakuulutatav lause: “Minge sinna vahele, ega NEED ju midagi ei tee!” Aga õnneks on mõnele treffneristile sõna “ligimesearmastus” tuttav ja täna rohkem vaheletrügimist ei toimu. Lahingu võitsid taaskord nahaalsemad. Kaks Blondi ja Brünnett söövad juba ammu naturaalselt snitslikest, kui meie, kes me seisime

järjekorras enne neid, alles menüüd uurime.

Milline rõõm - vähemalt saab täna osta kodujuustu kartuliga. Ainult 10 krooni ja nii hea! Kahjuks pakutakse nii paljudele armsaks saanud toitu vaid pooltel nädalapäevadel ja ka siis on reaalne oht, et kõigile tahtjatele ei jätku. Aga tänu alati sõbralikule müüjatädile suudame tavaliselt selle õnnetuse üle elada.

Jälle on üks sellistest päevadest, kui mingil põhjusel vabu istekohti napib. Kuid kes otsib, see leiab. Tagumises ruumis on lootustandev uks, mille avanedes näeme tervelt kahte vaba istekohta!

Hetk hiljem ei ole need enam vabad. Kurnatult vajume auga välja teenitud toolidele. Kodujuust maitseb suurepäraselt ja ka jutt hakkab jooksuma. Arutame isekeskis, et on mõistetav, kui näljast tingitud mõtlematus viib muidu üsna korraliku treffneristi mõnel üksikul korral trügimiseni. Aga asjaolu, et meie kolm Cruellat on juba vanad kalad, kes ühe üheteistkümnendiku sõnul ka eelmisel aastal oma väljamõeldud privileege

järgides koolikaaslaste eirasid, teeb meid väga kurvaks ja kurjaks. Oleme kaotanud koos paljude teistega iga päev lahingu, kuid sõja kavatseme me võita!

Seega tirime järgmisel päeval samal ajal välja alati kasuliku digifotoka ning jäädvustame järjekindlad trügijad.

Meie fotosessiooni modellidele jõuab aga samuti kohale, et neid pildistatakse kindlal põhjusel. Ja minuti pealt digimuutub neist üks ning tuleb viisakalt paluma, et me ikkagi ei paljastaks neid. Me mõistame ta muret, kuid tõdeme, et mängus on kogu kooli heaolu ja lubame, et fotoke ikkagi avaldatakse. Sellise jutu peale digimuutub tüdruk uuesti ning pomiseb irooniliselt, et küll meil on ikka raske elu ja kaob silmapiirilt.

Seekord jääb pilt avaldamata, kuna ühel “tubliil” itimehel õnnestus parimad võtted ära kaotada. Kuid siiski, olgu see teile hoiatuseks, kallid tüdrukud, et tänapäeva rebastega jamada ei maksa! (Sest nad kõik on Miilangus!) Loodame, et jõudis kohale

Õnn tuli meie õuele, au „Eufooriale“!

Mari

Novembri lõpus toimusid Jõgeval XXII Betti Alveri luulepäevad, kus Treffneri näitetruppidel läks hästi. Koguni väga hästi, sest kaheteistkümnendikest koosneva „Eufooria“ osaks langes teist aastat järjest *grand prix*. See tähendab kooliteatritele aga tiptaset. Sügav kummardus entusiastidele!

„Eufooria“ koosseis Jõgeval: Peeter Anijalg, Taavi Lepik, Kaur Riismaa, Andrus Rehema, Jaanus Hiis, Kadri Soolepp, Liis Reha, Kati Ong, Piret Väljaots, Maarja Nurk, Kadri Öunap, Piibe Kolka, Elo Pruuli

TEGIJAD RÄÄGIVAD

Meeleolust

Taavi: Publik oli meie juba sellest hetkest, mil kardinad lahti läksid.

Piret: Jaa, vägev oli! Rahvas läks kohe päris pöördesse, sest poisid pakkusid lihtsalt nii head vaatepilti. Mõnus oli esineda. Tunne oli... nii võimast tunnet pole ammu tundnud.

Kadri S: Minu arust ka, hästi soe tunne oli. Rambivalgus paistis peale nagu kommunismi soe päike. Ja publik andis kindlustunde. Tegelikult ei ole kõige olulisem, et publik naerab, aga see on siiski väga oluline tagasiside.

Piibe: Me teadsime, kuidas saavutada koostöö tunne, sest eelmine aasta see töötas. Lava taga sai hästi soojaks tehtud, see aitas palju kaasa.

Meie nimetus „Eufooria“, võib tunduda totter, ent see on see, mis töötab! Kui me kõik läheme õheville, siis on kõik ühe asja eest väljas ja keegi ei arva, et see, mis me teeme, on jama.

11ndikest

Peeter: Kuulsin, et Treffner võitis, plaksutasin, sest mina uskusin, et nemad võidavad.

Andrus: Nende ideed ja lahendused olid kahtlemata omanäolised. Mis veel hea, paistab, et nad on stampidest päris vabad.

Kadri: Neil oli lavaline liikumine, ideed ja visuaalsus paigas. Nad olid väga tublid, minu arust oleksid nad võinud ka Jõgeval võita.

Piret: Etendus meeldis, eriti see koht, kus üks neiu hakkas kiivreid varastama. Mina mõtlesingi, et nad saavad sel aastal *grand prix*,

aga miskipärast läks veidi teisiti. Igal juhul edu neile!

Näitlemisest

Andrus: Näitlemine parandab kehatunnetust, kindlasti. Koolis istud päevad läbi koolipingis. Inimesed ei oska oma kehaga midagi peale hakata. Kui ennast vahelduseks liigutada, on lihtsam mõelda. Tunnetad maailma enda ümber paremini.

Kadri: Esinemise eufooria annab hästi palju. See on nii võimas tunne, et sellest võib elada. Õhkkond, mis näidendis valitseb, toob ideed ja ajastu enda kaudu kohale.

Piret: Vahest on hästi tore end pühapäeva õhtul oma mugavast soojast kodust näiteks külma vihma kätte välja vedada ja lihtsalt koos koolisaalis koos mürada.

Pühapäeviti on see üks raskemaid asju, aga pärast on ikkagi hea olla.

Taavi: Näitlemisoskus annab suhtlemisele palju juurde, suhtlemisega ei teki probleemi. Ja enesekontroll on tohutult tugev.

Kaur: Näitlemine annab jõudu. Õpid eriliselt nõmedates situatsioonidest eufooria ja naerul näoga läbi minema. Mul võib kümme krampi jalas olla, aga ma lihtsalt ei reageeri. Parem närin selle krambi endast välja. Me oleme ikka võrreldes 10nda klassiga nii palju arenenud.

Piibe: Koostöö on tohutult paranenud. 10ndas ei haaranud me lennult teineteise mõtteid, igaühel olid erinevad kogemused ja arusaamad. See luulekava valmis aga täielikult grupitööna ja selle üle võib

uhke olla, sest kompromissidele jõuda ei ole lihtne. Ka iga publiku ees olek annab järjest rohkem kindlustunnet. Hirmud kaovad.

Tering, hea vaim

Andrus: Tema näeb ka seda, mida me valesti teeme. Ta suunab nii, et sellest ei saa õieti arugi.

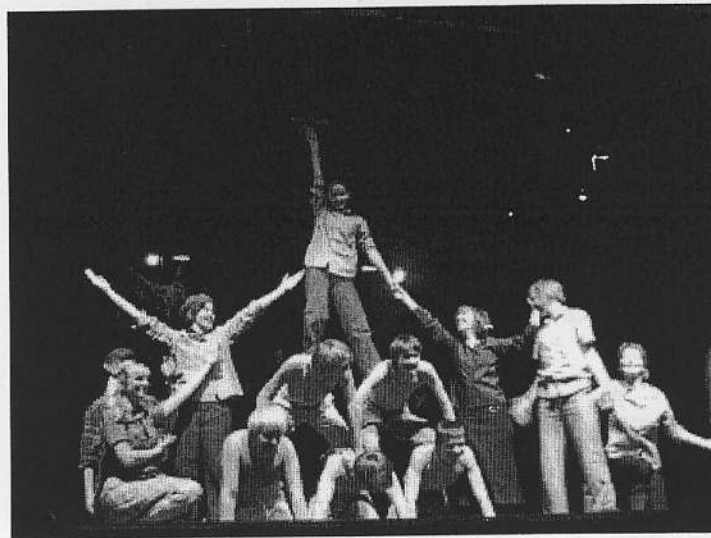
Piret: Aitab just liikumist paika panna, tekstiga tööd teha ja ütleb, kui midagi on liiga palju või liiga vähe.

Kadri: Meie liikumapanija, elumahl, nii öelda. Teringul on alati kindel nägemus. Ma usun, et temal on inspiratsioon, mida ta läbi selle nägemusega meiega jagab ja meie saame ka sellest ka sütitatud. Samas jääb ka meile ideede ja mõtete osas vabadus. Näiteks see kommunismi mõte tuli meil ka seoses nende teemadega, mis parajasti ajalootunnis käsil.

Piibe: Tering on tohutult põnev inimene, täiesti

ettearvamat. Ma ei saa öelda, et ma pärast kolme aastat, olles ometi iga nädal

Tering: Milline muutus on toimunud? Võib-olla on nad rohkem ennast leidnud. Sest

„Eufooria” triumf Betti Alveri päevadel

temaga koos, teda tunnen. Ta ei pane kunagi tõkkeid ette. Ja tal on tohutu lugemus ja kogemustepagas. Tering märkab väga palju. Kui keegi on endast väljas, siis püüab ta sellele lahendust leida

Taavi & Kaur: Tering on meie hea vaim!

„Eufooriast”

kõige esimene tükk oli kobavam, seal oli juhendaja osa suurem. Humanitaaria puhul huvi ikka ainult süveneb, mitte ei vähene. Kaheteistkümnes on sära tipp. Me ei teinud kindlasti midagi sellist, mis oleks pidanud ilmtingimata kõigile meeldima, tegime sellepärast, et see tundus tore. Ma

mõtlesin, et miks nad laval suutsid rohkem kui teised trupid? Me hakkasime lava taga äkki kõikide osi koos ütlema ja see oli lõbus. Kui inimene niimoodi lahti läheb, siis on see suur eeldus.

„Eufooria” trupp on üldse väga lahtine trupp, hingelt lahtine. Neis on tugev nii teiste- kui enesekriitika. Kooliteatris peab sisemine sund tulema neilt endilt ja see on hämmastav, et nad on suutnud teist aastat järjest seda saavutada.

Ain Mäeots, Vanemuise teatri peanäitejuht (Vooremaa, 30. nov. 2004)

„Peapreemia saanud Treffneri gümnaasiumi trupp „Eufooria” lõi just värske lähenemise, ühtlase trupi ning lusti ja rõõmuga. Smuuli „punasevõitu” tekstide jaoks olid nad leidnud minu meelest täpselt õige, mitte liiga iroonilise ega mahategeva, vaid mõnusalt humoorika võtme.”

Õpetajate kilde koolitunnist

Jürgenstein:

„Võtke tuled tagant ära. Teeme kino!”

„Vastasin või mitte? No, meil on 3 aastat aega.”

„Ma loon uue religiooni ja ohverdan iga päev ühe treffneristi.”

„Paned kaenla alla, näitab 37,2 - liiga palju religiooni.”

Anna-Liisa Jõgi:

„See on tore, et sa ikka mõtled.”

„Mina olen ka loomu poolest konservatiiv, aga lolle, vat, ei salli!” (G.W. Bushist)

„Arvestus, minuarust, ei ole raske. Mina teeks igaljuhul ära.”

„Kukla kratsimine on sotsiaalne tegevus.”

„Vaba aega on neil liiga palju, sest kodus on pesumasina ja ema.” (ööselt raekojaplatsil jõlkuvatest noortest)

„...et ma kogun oma pere kokku ja lähme kirvega ukse peale.” (tööjaotusest perekonnas)

„Siis sa kulutad pool tundi oma elust selle lugemisele ja avastad, et mingi tainas tegi copy-paste”

Helgi Tering:

„Peale istuda oleks muidugi kõige huvitavam!” (helisevast telefonist)

„Kah põhjus tappa!”

„Soome oli Rootsi.” (kuidas geograafias asjad tegelikult on)

„100 aastat tagasi, kui ma käisin... no kuulge, ma olen vähemalt 1000 aastane!”

„Te olete sotsiaalsed debiilikud!”

Olga Kornilova:

„Jälle oled sa ilusam kui mina” (oma õpilase (meessoost) juuksevärvi imetledes)

Harukordne võimalus siin ja praegu: Saage tuttavaks, Jaani kirik!

Helen

Jaani kirik – kõik teavad teda. Aga kui paljud teda tunnevad? Kes julgeb öelda, et ta selle auväärse ehitisega sinasõprust peab? On aeg teha tutvust ühe vanima säilinud hoonega Tartu linnas.

Teil kui majal on suur eelis võrreldes inimestega. Nimelt mäletate oma sündi ja beebi-aastaid sama hästi kui kogu ülejäänud elu. Rääkige, kuidas see toimus ning mis Teid selle juures eriti vaimustas.

Njaa, enne mind asusid samal kohal mu esivanemad: minu väike puust vanaisa ning hiljem veidi suurem ja juba kivist isa. Minu nurgakivi pärineb 14. sajandist. Muide, mu esiisad vajasid pidevalt, kuna Tartu pinnas on Emajõe tõttu soine. Et mind sama saatus ei tabaks, olen targu puust parvedele ehitatud (nüüdseks on need küll moodsa tehnikaga asendatud, aga kasu on neist enam kui küll olnud). Saladuskatte all võin mainida, et väiksemaid kõikumisi-nihkumisi olen ikka ja jälle tunda saanud, kuid maja harjub kõigega ja enam nad mind ei hirmuta.

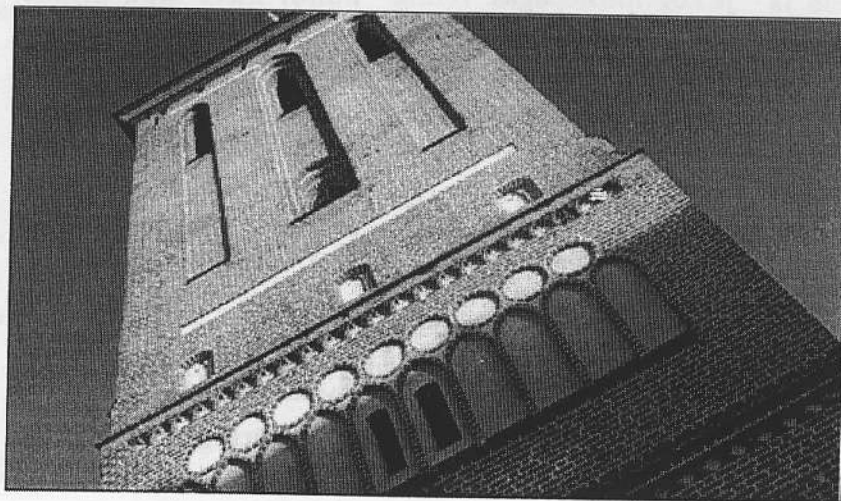
Kuna olen keskaja laps ja tollal kirikute ehitamine sageli väga pikaks venis, on mu ehitusplaani protsessi käigus korduvalt muudetud. Ehitamist alustati tornist, kui kõige massiivsemast osast, natuke nokitseti ning siis käidi välja uus kava. Pidevate

muutuste tõttu laienen ma ida suunas. Esialgu kavandati kitsas võidukaar, siis aga otsustati avara kasuks. Muudatused kesklöövis, muudatused vundamentide osas...

Kas need Teile halvasti ei mõjunud?

Mitte väga. Müüristiku stabiilsus küll kannatas veidi, aga väärrika ehitisena oli kurtmine minu puhul välistatud.

Olete läbi elanud ka mitmeid traumasid ning isegi koomas olnud?

Jah, suurim katsumus oli muidugi Põhjasõda. 1708. aastal lasid Vene väed suure osa Tartust õhku. Minu torn varises sisse ja üleüldse olin ma igalt poolt täiesti kaputt. Hädapärane restaureerimine mu endist ilmet kahjuks ei taastanud ning iluoperatsiooniks ma seda just ei nimetaks.

Kannatada olen saanud aga ka teistes sõdades, nt Liivi

sõjas. Teises ilmasõjas laastas mind tulekahi. Nii ongi mu elu kulgenud üles-alla nagu Ameerika raudteel: kord olen varemeis, siis on mind jälle restaureeritud... Nokk kinni, saba lahti...

Purustusterohke minevik on Teile kindlasti valus teema. Ehk soovite vestelda millestki südamelähedasemast? Terrakotadest?

Terrakotad on tõepoolest mu au ja uhkus. Armastan neid nagu oma lapsi. Mis mind nende juures eriti köidab, on see, et igaüks on omaette

Algselt oli neid harukordselt palju, umbes 1000 (arvestage, et kõik kujud on käsitsi tehtud!) ja tänu nendele olen ma ainulaadne kirik kogu Põhja-Euroopas.

Ehk mäletate ka mõnda eriti head kogudust, sündmust või inimest?

Konkreetsed isikuid on raske välja tuua. Küll aga mäletan eredalt, et 16. sajandi reformatsiooni ajal käis minus koos esimene Eesti kogudus. Kogu aeg olen tihedalt seotud olnud ka ülikooliga. Minus tegutses Tartu linnarahvale

mõeldud kogudus, peenemad härrad käisid Toomemäel ning linnarahval sinna asja polnud. Enne Teie s t maailmasõda oli minus aga Saksa kogudus.

Linnale tähtsad üritused viidi enamjaolt ikka minu sees läbi.

Nüüd, kui ma

taas esinduslik välja näen, plaanitakse seda traditsiooni jälle käiku lasta.

Millised Teie enda tulevikuplaanid on?

Minu plaanid on alati Tartuga seotud olnud, ju siis on ka tulevikus. Aga nüüd, olles uues kuues, kavatsen ma igal juhul särada nagu ei kunagi varem.

Miilang tänab hr Urmas Pettit, kelle abita see lugu poleks sündinud

Inimese elu maksab ca 25 krooni

Helen

Õnnelikeks võib lugeda treffneriste, kes igal hommikul autoga kooli ja õhtul tagasi koju toimetatakse. Nemad ei pea oma niigi koormatud päid vaevama küsimusega "kuidas ma saaksin pimedal ajal tänavatel nii liigelda, et autojuhid mind näeksid?" Küll aga peavad seda tegema need treffneristid, kes pimedal ajal jala või bussiga kulgevad (muidugi ainult sel juhul, kui nad antud küsimuse õiget vastust ei tea). Loodetavasti pole neid teadmatuses elavaid isikuid aga kuigi palju ja enamik meist on ikka kuulnud, et valgustamata teel kõndides PEAB kasutama helkurit.

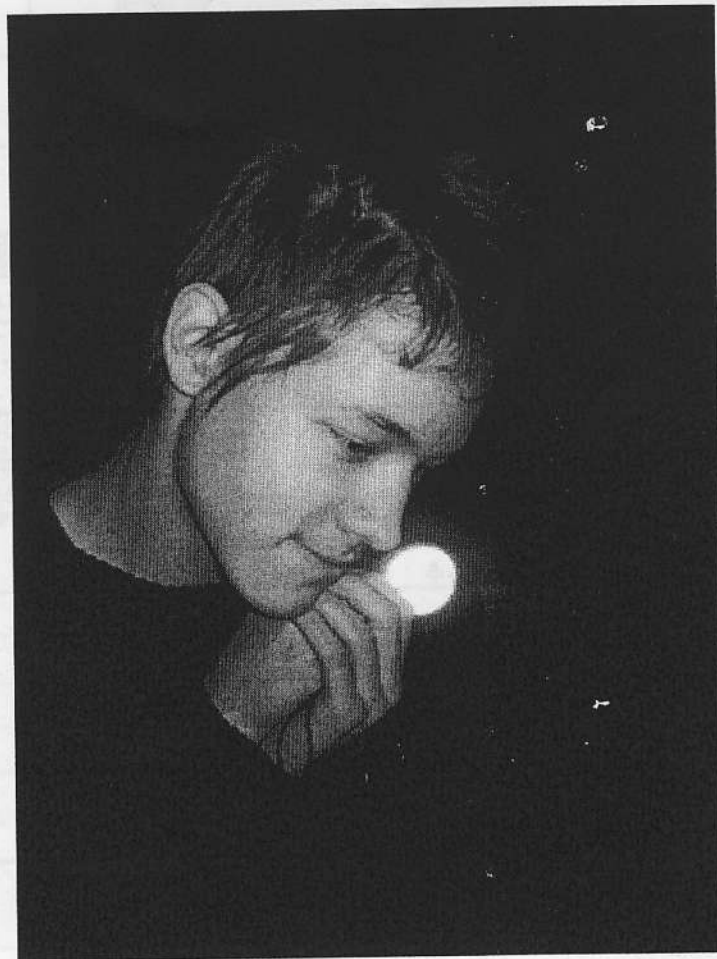
Igal aastal hukub Eestis autoratuste all ligi poolsada jalakäijat põhjusel, et pimedal teel kõndiv ilma helkurita jalakäija ei ole autojuhile nähtav. Paar aastat tagasi kuulutas reklaam, et helkur on odavaim elukindlustus. Kui arvesse võtta, et helkuri hind ulatub 10 - 45 kroonini, võib igaüks veenduda, et mõnikord räägitakse reklaamides ka

tõtt. Pealegi, halva nähtavuse korral või pimedal ajal

laternat. See on seadus ning kui seda ei täideta, võib lausa trahvi saada. Eks igaüks ise

elu eest, või sadu kroone selle eest, et ta oma elu ei hoia.

Korralikku helkurit eristab maanteel sõitev auto 130-150 meetri kauguselt, mis on piisav maa sõidu aeglustamiseks ja jalakäijast ohutult möödumiseks. Helkurita inimest näeb autojuht aga alles 30 meetri kauguselt ning pidurdamiseks siis enam aega ei jää. Tagajärjeks võib olla oi-oi-oi! Kellele sellest veel ei piisa, võib ise küsida autojuhtidelt nende arvamust mustade tompude kohta kottpimedal maanteel. Muide, ka linnas, kus on tänavavalgustid, on helkur siiski vajalik. Ega autojuhid kassid pole.

Helkur võib olla ka sinu hea sõber

kõnniteeta ja valgustamata alal liikuv inimene peab kandma helkurit või süüdatud

otsustagu, kas ta soovib maksta mõnikümmend krooni

